

2. Кодекс адміністративного судочинства України: прийнятий Верховною Радою України 6 липня 2005 року № 2747-IV: офіційний текст зі змінами та доповненнями станом на 25 травня 2009 року. – К.: Форум, 2009. – 180 с.
3. Кузнецов А. Стягнення збитків, заподіяних державними органами / А. Кузнецов // ФПА АКДИ «Економіка і життя». – 2003. – Вип. 6, червень.
4. Ковріга О. Відповідальність органів місцевого самоврядування за неправомірні дії / О. Ковріга. – К.: Український центр правничих студій, 2001. – 302 с.
5. Демський Е.Ф. Адміністративне процесуальне право: навч. посібник / Е.Ф. Демський. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 495 с.
6. Кальченко С. Особливості застосування положень кодексу адміністративного судочинства України щодо оскарження порушень виборчого законодавства / С. Кальченко // Юридичний журнал. – 2005. – № 11. – С. 67-73; № 12. – С. 88-94.
7. Закон України «Про звернення громадян» // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 47. – Ст. 256.

Косова Е.В.

*кандидат економічних наук,
Класичний приватний університет*

ЕВОЛЮЦІЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ОРГАНІВ ВНУТРІШНЬОГО ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ УКРАЇНИ

Важливим інструментом державного управління, що дає змогу досягти виконання зазначених завдань та зменшити кількість проблемних питань, пов'язаних з діяльністю органів державного і комунального сектору, є державний внутрішній фінансовий контроль.

Незважаючи на те, що системи державного внутрішнього фінансового контролю в різних країнах Європи мають певні відмінності, вони функціонують за єдиними (стандартними) організаційними підходами та понятійною базою, що містяться в *acquis communautaire* (розділ 28), а також базових документах Міжнародної організації вищих органів контролю державних фінансів (INTOSAI). Складовими зазначених систем у країнах ЄС є фінансове управління і контроль, внутрішній аудит та їх гармонізація на центральному рівні. На сьогодні система органів державного внутрішнього фінансового контролю в Україні лише частково відповідає вимогам ЄС.

Міністерство фінансів України створено у 1991 р. на базі Міністерства фінансів УРСР. Це головний орган у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, державну політику у сфері організації та контролю за виготовленням цінних паперів, документів суворої звітності, бухгалтерського обліку, випуску і проведення лотерей, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері державного фінансового контролю, казначейського обслуговування бюджетних коштів, запобігання і протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму [1].

На відміну від міністерств фінансів більшості країн ЄС в організаційній структурі Міністерства фінансів України відсутній підрозділ (центральный директорат), який відповідає за гармонізацію фінансового управління і контролю та внутрішнього аудиту. Завданням цього підрозділу є надання міністру фінансів допомоги у визначенні напрямку, за яким повинна здійснюватися державна фінансова політика та вдосконалюватися система фінансового управління і контролю. Завданням централізованого підрозділу гармонізації внутрішнього аудиту є розроблення рекомендацій, інструкцій, методик проведення внутрішнього аудиту, а також надання внутрішнім аудиторам органів державного і комунального сектору консультацій з питань застосування відповідних стандартів. Крім того, підрозділ забезпечує створення надійної та сталої структури внутрішнього аудиту в органах державного управління.

Головне контрольно-ревізійне управління було створено у 1993 р. в результаті прийняття Закону України «Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні» [2]. Відповідно до Указу Президента України від 09.12.2010 № 1085/2010 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» Головне контрольно-ревізійне управління України реорганізовано у Державну фінансову інспекцію України, яку було утворено 23 квітня 2011 р. із розширенням повноважень органів державного фінансового контролю з контролю за дотриманням бюджетного законодавства, передбачених ст. 113 Бюджетного кодексу України.

28 жовтня 2015 р. на базі Державної фінансової інспекції постановою Уряду створена Державна аудиторська служба України – центральный орган виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів та який реалізує державну політику у сфері державного фінансового контролю [3]. Основними завданнями Державної аудиторської служби України є: реалізація державної політики у сфері державного фінансового контролю; внесення на розгляд Міністра фінансів пропозицій щодо забезпечення формування державної політики у сфері державного фінансового контролю; здійснення державного фінансового контролю, спрямованого на оцінку ефективного, законного, цільового, результативного використання та збереження державних фінансових ресурсів, необоротних та інших активів, досягнення економії бюджетних коштів; надання у передбачених законом випадках адміністративних послуг.

Таким чином, напрямком удосконалення діяльності Міністерства фінансів України є створення в організаційній структурі центрального директорату, який відповідає за гармонізацію фінансового управління і контролю та внутрішнього аудиту. Протягом функціонування України як незалежної держави створені у надрах СРСР контрольно-ревізійні управління еволюціонували у державну аудиторську службу, а акценти змістилися з наступного контролю у формі ревізій на попередній – аудит ефективності. Це відповідає євроінтеграційним прагненням України, оскільки однією з важливих ознак готовності країни – кандидата до вступу в ЄС є встановлення процедури відшкодування втрачених фінансів.

Список використаних джерел:

1. Положення про Міністерство фінансів України: Постанова Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 375 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minfin.gov.ua/page/polozhennja-pro-ministerstvo-finansiv-ukraini>
2. Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні: Закон України від 26.01.1993 № 2939-XII {Назва Закону в редакції Закону № 5463-VI від 16.10.2012} [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2939-12>
3. Про утворення Державної аудиторської служби України: Наказ Кабінету Міністрів України від 28.10.2015 № 868 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua/control/ru/cardnpd?docid=248594452>

Павліченко Є.В.

*кандидат юридичних наук, доцент,
Донецький юридичний інститут
Міністерства внутрішніх справ України*

НАПРЯМИ ЗМІН ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Кожна країна має свою модель публічного управління та адміністрування, яка складається історично та враховує національні особливості. Україна обрала шлях європейської інтеграції, що потребує трансформації її моделі до європейської моделі публічного управління та адміністрування, яка характеризується розвиненою системою права та акцентуванням на виконавчо-розпорядчі функції. Зараз виникає необхідність в осмисленні моделі управління, які властиві країнам Європейського Союзу і пристосуванні до неї національної моделі публічного управління та адміністрування. Зараз в Україні триває складний процес поступового приведення законодавчого поля України до відповідності законодавчому полю Європейського Союзу, для спрямування нашого суспільства на дотримання європейських цінностей та забезпечення рівності України поряд з європейськими країнами.

Одним з основних наукових принципів є забезпечення випереджаючого характеру наукових досліджень, що означає необхідність передбачувати та обґрунтовувати не тільки розвиток процесів державотворення, але й процеси управління ними. Одним з важливих завдань науки публічного управління є постановка цілей, формування засад публічної політики, механізмів її реалізації в усіх напрямках суспільної діяльності, передбачення відповідних напрямів, завдань, технологій та необхідних ресурсів, застосування для цього технологій форсайту та стратегічного планування, а також розвиток методології виявлення та діагностування проблемних ситуацій у процесах державотворення, формування, реалізації державних стратегій та політик [3, с. 42].

Аналіз кризових ситуацій, в котрих перебувала Україна свідчить, що кризові ситуації впливали на перебіг реформування [1, с. 31]. Криза оголює проблеми, висвітлює шляхи їх вирішення, консолідує суспільство, актуалізує